

Aza az verilir, çoğa çok

Her şey, kendi kıymeti nispetinde karşılık bulur. **Aza az verilir, çoğa çok.** Bu sadece aklın kuralı değil, adaletin de özüdür. Hiç kimse bir kum tanesine elmas pahasını biçmez; hiç kimse bir güneşin bedelini sönük bir mum ışığıyla ödemeye kalkmaz. Değersiz olanın peşine servet dökülmez, paha biçilemez olan ise ucuza kapatılamaz.

Eğer Mutlak Malik olan Allah, kuluna şöyle nida etseydi:

“Gününün yirmi üç saatini Bize, ebedî olan saraylarına ayır; sadece bir saatini geçici olan dünya evine harca.”

Bu ferman, adaletin ta kendisi olurdu. Zira fani olanın ebedi olana oranı, bir damlanın okyanusa olan nispeti bile değildir. Mülkün tek sahibi O iken, kulun bu ilahî taksime itiraz etmeye ne mecali ne de hakkı bulunurdu.

Fakat O, kuluna sadece **Adalet** terazisiyle değil, sonsuz **Rahmet** ve **Kerem** nazarıyla baktı. **“Yirmi üç saatin senin dünyan olsun, sadece bir saatin benim için, yani senin ebedî hayatın için olsun.” Yani az olan dünyaya çok olan yirmi üç saati ver ama çok olan ahirete de az olan o bir saati ver.** İşte bu lütuf ve ihsanın tecellisidir.

İnsan, garip bir yanılgı yaşıyor: Gördüğünü büyük zannediyor, göremediğini küçük... Bu yüzden bütün kuvvetini, elinden kaçacak olanı tutmaya harcıyor; Hiç kaybolmayacak olanı ise erteliyor.

Düşün ki; on liralık basit bir kâğıt parçasına bin lira saymak ne kadar divanelikse, bin lira değerindeki kadim bir eseri on liraya almaktan imtina etmek de o kadar akıl dışıdır.

Şimdi nefse sormalı: Şu fani, zevale mahkûm ve her an elimizden kayıp giden dünya hayatı için ömrün tamamını harcıyıp; ebedî bir saadeti, sonsuz bir hayat için **“bir saatlik”** ibadetten kaçmak, aklın iflası değil de nedir?

Bu, geçici bir gölgenin peşinde koşarken, hakiki güneşi arkada bırakmaktır. Bu, kırılacak cam parçalarını, hiç sönmeyecek elmaslara tercih etmektir.